

Egils Neliuss

**“Stelpes grupas”
piedzīvojumi Itālijā
2023. gada vasarā**

Ceļotprieks savērpjas no tukša gaisa. Un nerimstas.

Izjūtas parasti ir gana jaukas, kad izpēti tūrisma firmas piedāvājumu, nopērc biļeti un dodies ceļojumā. Bet pavisam īpašs piedzīvojums ir ceļot tādas grupas sastāvā, kas izveidojusies no draugiem, kolēģiem, paziņām, kaimiņiem. Tāda bija mūsu “Stelpes grupa”, kas ļāvās sešu dienu Itālijas valdzinājumam. Firma IMPRO bija tieši mums sagatavojusi krāšņu programmu un solījusi dot līdz vislabāko gidu.

Doma par Itāliju dzimst Gruzijā

Viss sākās 2021. gada vasarā, kad mūsu dēls Kārlis īstenoja sen lolotu sapni – uzdāvināt vecākiem (Sandrai un Egilam Nelusiem – E.N.) tūrisma braucienu uz kādu valsti, kuru mēs izvēlētos. Izvēlējamies Gruziju – spraigu programmu ar īpašām dabas ainavām, džipu braucieniem kalnu takās, siltas sirsnības pilnām vakarēšanām vīndaru mājās, nacionālā kolorīta cauraustām ballītēm omulīgos krodziņos. To visu vēl baudāmāku darīja nepārspējamais gidu tandēms – Andris Kleins no IMPRO un vietējais gids Iraklijs Džinčaradze.



IMPRO gids Andris Kleins

Atgriezāmie mājās ne vien Kaukāza saules, bet arī Sakartvelo zemes iedzīvotāju bezgalīgās viesmīlības sasildīti. No mums kā kalnu upju spēcīgā straume plūda emociju piesātināti stāsti.

Par vārdiem nebija jādomā, tie virknējas paši. Redzēju, ka tie liek cilvēku acīs iemirdzēties gaišai vēlmei piedzīvot kaut ko līdzīgu.

Dzīvesbiedres Sandras stāsti sanāca vēl sulīgāki. Kādā kafijas vakarā vairāki kolēģi vienā balsī teikuši: “Mēs arī tā gribam!” Sandra it kā pa jokam atraukusi: “Nu, ko! Tad braucam!”

Tobrīd viņai nebija ne jausmas, cik auglīgā augsnē šie vārdi kritīs. Drīz sākās telefona zvani ar jautājumiem, kad tad būšot brauciens, cik tas maksāšot. Līdz kādā

brīdī Sandra saprata, ka pusējokam izteiktais aicinājums radījis nopietnas saistības. Nevar taču cilvēkiem sacīt, ka – pajokoju un viss!

“Jā, mums vēl ir dažas brīvas vietas,” lietišķā balsī atbild Sandra. Telefonu nenolikusi viņa tūdaļ zvana uz IMPRO: “Ziniet, te ir tāda vieta Stelpe. Tās iedzīvotāji vēlas braukt uz Gruziju. Izplānojiet, lūdzu, mums braucienu!”

Tā 2022. gada vasarā atkal āvām kājas, lai dotos uz Gruziju. Atkal mūs vadīja nepārspējamais tandēms – Andris Kleins un Iraklijs Džinčaradze. Mūsu fantastiskais vietējais gids gluži kā pērn sagaidīja mūs lidostā. Viņš sirsnīgi smējās un sacīja: “Šogad jūs – netīšām atbraucāt!”



Spilgtākais, pēc mūsu domām, Gruzijas gids Iraklijs Džinčaradze vēl nezina, ka pēc gada mēs “netīšām” atbrauksim atkal.

Bet ko nu! Pērn simts punktu skalā mēs braucienu nešaubīgi būtu vērtējuši par visiem simts. Tomēr otrais Gruzijas brauciens krietni pārspēja pirmo. Ainavas vēl brīnišķīgākas, kalni augstāki, džipu takas vēl stiprāk kņudina vēderu, vīndari vēl dāsnāki, krodziņos mūzikas vara saista vēl ciešāk! Kā lai nu to novērtē, ja simts bija jau tad? Gribētos dot vismaz simtu piecdesmit.

Ceļojums tuvojas noslēgumam. Esam autobusā un mērojam ceļu no Kutaisi uz Batumi. Valda līksme, skan joki. Gids Andris izraisa smieklu vētru teatrāli žēlodamies: “Jā, jā, jūs domājat ka man viegli! Stelpes grupa mani – pasūtīja!” Nevarējām tikai to iztulkot Iraklijam, kurš arī gribēja zināt, par ko mēs tā smejamies. Vārdu spēle ar “pasūtīja” taču sanāk tikai latviski!

Kurš gan tad jauta, ka visai drīz mēģināsim viņu “pasūtīt” vēlreiz! Kurš varēja zināt, ka drīz būs atkal jauna “Stelpes grupa”, kura gribēs doties uz - Itāliju!

Kur brauksim nākamgad

Kad ir labi, negaidīti labi, vai tad var pieļaut domu, ka visam drīz jābeidzas? Nē! “Kur brauksim nākamgad?” izskan gluži nevainīgs jautājums.

Tūdaļ vēsinātajā autobusa gaisā sāk lidināties domas, tik vieglas, kā dzeltenie tauriņi, kurus redzējām virs burbuļojošā minerālūdens ezeriņa Truso ielejas augstkalnu pļavā. Tās vērpjas un šaudās, un tiecas uzlidot pat augstāk par Kazbeka smaili.



Autobusa vēsinātajā gaisā ceļotāju domas lidinājās kā tauriņi.

Kazbeks – skaistākais kalns Kaukāzā šajā braucienā bijis mums sevišķi vēlīgs. Tas atsedzis miglas palagus, noraisījis savu mūžīgo mākoņu šalli un parādījis mums, ceļotājiem, visā savā varenajā skaistumā. Tas notiekot tikai 12 reizes gadā. Un, re, viena no šīm īpašajām reizēm tiek veltīta mums – Stelpes grupai.

Un nu mūsu domu tauriņi tiecas būt līdzīgi šim skaistulim, būt tikpat cēli, vareni un nepieradināmi. Šajā gaisotnē nevienam neienāk prātā pajautāt, VAI brauksim! Apspriests tiek vienīgi - KURP.

“Labdien, IMPRO! Te Sandra no Stelpes. Ziniet, jūsu organizētais Gruzijas brauciens ir iedvesmojis jaunas “Stelpes grupas” rašanos. Šoreiz vēlamies doties uz Itāliju. Plānojiet, lūdzu!”

Pārsteigumi un iepriecinājumi, gatavojoties ceļojumam

Grupa pilnībā izveidojās dažu nedēļu laikā. Nebija vajadzīga nekāda papildu informēšana, uzrunas vai aicinājumi. Cilvēki vienkārši zvanīja un pieteicās.

Visi, kuri bija sākotnēji pieteikušies, arī ieradās izbraukšanas dienas rītā. Nebija nevienas atteikšanās, neviena aizvietošana. Visas iemaksas tika veiktas laikā. Visi dokumenti tika iesniegti laikā. Visi dalībnieki bija sasniedzami, sazvanāmi visā gatavošanās periodā. Lietišķa attieksme, uzticamība, precizitāte ir tās īpašības, kas piemīt ikvienam “Stelpes grupas” ceļotājam. Kad saskarsme ir tik viegla un patīkama, tas ievērojami atvieglo koordinēšanas darbu. Par to esam visiem mūsu dalībniekiem no sirds pateicīgi.

Te kādu dienu – kas tad tas! Telefona zvans no izcilā gida, mūsu drauga Andra Kleina: “Ļoti vēlos būt ar jums, diemžēl šoreiz man tas nebūs iespējams. Taču IMPRO dos jums līdzīgu mūsu vislabāko gidu!”

Atlika vien paļauties uz Andra vārdiem.

“Jūsu gide būs Ingūna Vucena,” īsi pirms brauciena mūs informēja IMPRO. Ar prieku gaidām jaunu iepazīšanos.

Lidostā 5:00 no rīta

Precīza kā viņas pārstāvētais uzņēmums Ingūna Vucena mūs sagaida lidostā un dala informāciju par braucienu, piespraužamās vārdu kartītes, bagāžas birkas, kartes, īso itāļu valodas vārdnīcu un citus ceļojuma atribūtus.

Precīzi kā savu mobilo ierīču modinātāji ieradušies ceļotāji pilnā skaitā. Rīts ir agrs un realitāte ne vienmēr pietiekami skaidri spoguļojas apziņā. Tomēr mēs cenšamies un ticam, ka gide Ingūna visu redz, pārredz un kontrolē. Jā, no Ingūnas staro miers un pārliecība, un tas ļauj mums justies lieliski pat tik agrā rītā.

Dodamies nodot bagāžu.

“Uz kurieni jūs lidojat?” jautā darbinieks.

Mulsinoši. Kā, uz kurieni? Uz Itāliju taču! Tad jau laikam – Romu!

O, tā nebūs gluži tiesa! Bet Ingūna jau ir šo niansi sadzirdējusi un nekavējas ieviest skaidrību.

“Uz Neapoli! Viņa ir viena no mums un lido uz Neapoli!”

Somas aizbrauc pareizā virzienā. Drošības kontrole, brīvais laiks tax-free veikaliņos. Burvības pilna rīta stunda, lēni baudot kafiju ar Narvessen kioskā iegādātu sendviču un vērojot, kā cits pēc cita paceļas un nosēžas varenie gaisa kuģi.

Un tad jau veiksmīgi atrasti izejas vārti uz Neapoles lidmašīnu.

Pirmie soļi Itālijā un pirmās atziņas

Lidojumā biju iemidzis. Nu jūtu, ka pasaule kļuvusi gluži skaidra.

Skaidri redzu tur, mazu gabaliņu uz priekšu, sarkan-balt-sarkanu karodziņu. Zinu, ko tas nozīmē – tur ir mūsu gide, mūsu somas un durvis, caur kurām izejot, sāksies Itālijas piedzīvojums. Saprotu, ka šis karodziņš visās turpmākajās dienās būs mūsu galvenais orientieris nepazīstamu vietu un pilsētu džungļos.

Re, arī somas! Kur tad izslavētais itāļu nesteidzīgums, stilīgais haosiņš, par kādu tikām brīdināti? Viss notiek ātri un precīzi!

Durvis paliek aiz muguras. Speram pirmos soļus uz Neapoles zemes. Šaura ietve, nepārtrauktas ļaužu straumes, hiperaktīva satiksme, dāsns saules siltums uz muguras un pleciem, kas drīz jau liek ilgoties pēc vietīgas ēnā. Īss pārgājiens ar koferiem un somām, un esam pie autobusa.

Tikai tas ir aizslēgts. Kur tad šoferītis? Šoferītis Džanpolo ir devies mums pretī, cerēdams satikt un atvest šurp pa visērtākajām takām. Tomēr esam kaut kur izmainījušies. Maza neērtība – drusciņ jāpagaida. Bet līdz ar to nāk arī šī patīkamā vēsts – šoferītim rūp! Jūtamies gaidīti.

Stāvu autobusa skopajā ēnā un skatos uz ceļabiedriem, kas, mazās grupiņās stājušies, īsina laiku sarunādamies un vērodami apkārtni. Tie ir mani draugi, paziņas, darba biedri, kaimiņi. Tik ierasts tos sastapt un redzēt ikdienā – uz ielas, iestādēs, gaitenēs. Bet nu mēs visi kopā esam šeit, Neapolē! Tas šķiet tik savādi un jauki! Pasaulē vairs nav robežu! Šis ir iespēju un brīnumu laiks!

Jā, bet ko darīt, ja, pazīstamās sejas redzot, sarosās domas par mājās palikušajiem darbiem un pienākumiem? Neko! Tad ir jātur ciet mute un jākoncentrē uzmanība uz notiekošo šeit un tagad. Esam Itālijā. Jūtam, ka ir spēkā nerakstīts, bet ļoti stingrs likums – par darbu ne vārda!

Šim likumam ir arī otra puse, kas jāievēro tikpat stingri – kas bijis Itālijā, tam jāpaliek Itālijā. Protams, stāstīšu par piedzīvoto, bet sargāšos izcelt ko tādu, kas varētu likt slikti justies kādam no maniem ceļabiedriem. “Ja kāds kādu noskūpstījis, tas nav jāzin mums!” dzied Uldis Stabulnieks un Stelpes ansamblis “Nianse”. Pie tā arī turos.

Vezuva klātbūtnē

Autobuss novietots ostmalā. Neapoles iela mūs sveic ar gadsimtiem senu itāliešu mūziku virtuozā ielu muzikantu izpildījumā. To atbalso varenās akmens mūra ēkas, tai līdzī vibrē pelēkmelnām lavas plāksnēm klātais ielas bruģis.



Neapoles iela, bruģēta ar lavas plāksnēm.

Mums ir atvaļinājums. Cenšamies tvert neparastās pilsētvides ainavas ar iespaidīgu izmēru skulptūrām, celtnēm no divtūkstoš gadu senas pagātnes un dienviņu augiem, kas spraucas caur izsmalcināta kaluma metāla žogiem. Iespaidu bagātība liek aizmirst pat nogurumu pēc negulētās nakts.

Visur plakāti ar Neapoles futbola komandas spēlētājiem, jo reģionu pāršalcis ievērojams notikums – vietējā komanda uzvarējusi valsts mēroga sacensībās. Gide, kas Neapolē dzīvo jau vairākus gadu desmitus, stāsta, ka piedzīvojusi vairākas ar sporta uzvarām saistītas svinēšanas. Tās allaž bijušas skaļas, radījušas neērtības un apgrūtinājušas ikdienas gaitas. “Vēl vienīgi Vezuva izvirdumu neesmu šeit piedzīvojusi,” joko neapoliete.

Brīvais laiks. Mūs aicina apmeklēt krodziņus, paēst pusdienas. Tomēr mūsu disciplinētā grupa pilnā sastāvā seko gidei līdz nonāk picērijā, kur baudīsim īstās, slavenās, neatkārtojamās Neapoles picas.

Krodziņš – raupja akmens mūra velvju zālē. Tās daļa zibenīgi tiek pielāgota mūsu grupas vajadzībām. Tiek kopā stumti galdi, nesti papildus sēdekļi. Dažos acumirkļos

esam jau sasēdināti un mums katram rokā ir ēdienkarte ar neparasti plašām izvēles iespējām. Gaidot pasūtītās picas, malkojam aukstus, spirdzinošus dzērienus. Sastopas skatieni, sasmaidāmies, paceļam glāzes par šo brīdi. Ir labi, ka varam tā būt – brīvi un patstāvīgi, un tomēr just šo kopību, šo nepiespiesto saikni ar grupu.

Arī mūsu ceļš uz viesnīcu ved gar blīvi apdzīvotām Vezuva nogāzēm. Vulkāns padarījis zemi sevišķi auglīgu, tas pievelk. “Vai jums nav bail te dzīvot?” jautā viesi. “Vai jums nav bail te braukt?” mēdz atjautāt vietējie.

Sorento, kur mums būs mājvieta trīs dienas, sagaida ar augstām piekrastes klintīm, kur pašā augšā uzbūvēta pilsēta. No mūsu istabas loga skats uz Vezuva kalnu. Vulkāns ir šīs vietas īstais saimnieks. Tas atrod mūs visur.



Sorento mūs sagaida ar augstām piekrastes klintīm.

Vulkāns ir tas, kurš iekonservējis Pompeju pilsētu. Tagad tā atrakta un attīrīta. Tumši mūri, saulē sakarsušas ielas, spokainas velvēs.



Pompejieši, droši vien gluži kā mēs, ikdienā ticēja, ka viņu pilsēta pastāvēs mūžīgi.

Ļaudis, kas šeit dzīvoja, droši vien ticēja, ka viņu pilsēta ir mūžīga, ka viņu ikdienas gaitas ir garlaicīgi nemainīgas. Līdz pienāk brīdis, kad nekas vairs nav tā kā agrāk.



Vulkāns Vezuvs redzams pat pa mūsu viesnīcas istabiņas logu.

Kamēr kalns mierīgs, varam kāpt augšup līdz krāterim pa lavas izdedžiem klātu taku. Tiekam cauri plānai mākoņu segai. Tā lēnām kūst līdz ainava paliek dzidra. Un pašā augšā, krātera malā – krodziņš. Tur, lejā, lielā, spītīgā Neapole. Te, augšā, mēs ar vīna glāzi rokā svinam nupat paveikto kāpienu.



Kamēr vulkāns mierīgs, IMPRO ceļotāji Sandra un Egils var kāpt pa lavas izdedžiem klātu taku augšup līdz pat krāterim.



IMPRO gide Ingūna Vucena pie Vezuva krātera. Lejā – Neapole.

Pilsētas uz klintīm

Sākam jau lēnām pierast, ka autobuss bieži virzās gar klinšu sienām un bezdibeņiem. Sākam ticēt, ka izmainīšanās ar pretī braucēju uz šaurās brauktuves tomēr notiks, kaut arī no skata tas šķiet neiespējami. Tomēr šodien piedzīvojam kaut ko pavisam negaidītu. Gide liek kāpt ārā no autobusa un sēsties mazos busiņos. Tie mūs vedīs uz pilsētu, kur lielais autobuss vispār nevar iebraukt.

Pēc dažām minūtēm mums paveras Pozitāno. Tie ir putni vai cilvēki, kas te dzīvo? Kalnu nogāzes ir blīvi apbūvētas gan ar lepnām villām, gan gluži pieticīgiem mājokļiem. Kaila, draudīga klints siena, bet tieši virs tās – kāda celtne. Mazliet augstāk vēl viena. Šķiet, ka tur nemaz nav iespējams nokļūt. Un ko dara turienes bērni? Mūsējie te laukos iziet ārā pa durvīm un skrien pa pļavu, cik tīk. Tur ir tikai akmens terases, bieži iespiestas starp klinti un bezdibeni.



Pozitāno. Te dzīvo putni vai cilvēki?

Amalfi katedrāles zālēs mazliet atvēršamies. Bet tad dodamies pilsētiņas darbīgajā vidē, ejot pa veikaliņiem nosētu gājēju ielu. Visapkārt klintis, bet neies jau Amalfi ļauties, lai to iesprosto aizā! Nē! Līdzīgi kā Pozitāno, tā plešas, plaukst, zaļo un zied uz augsto klinšu kailajām sienām. Ne jau akmens te būs noteicējs, bet gan cilvēka darbīgais, izdomas bagātais gars, kas šo klinšaino apvidu pārvērtis neticami krāšņā pilsētiņā.

Kapri sala un autobuss debesīs

Kapri salas ostā mūs atved kuģītis no Neapoles. Un šajā ostā mūs tūdaļ pat uzņem cits kuģītis, kurš ved jūras pastaigā apkārt teiksmu un dziesmu apvītājai salai.

Vai jūs zināt, kas ir grota? Tā ir tāda kā ala, kā niša klints sienā. Pirmās grotas redzam lielā augstumā, bet tad jau parādās arī tādas, kurās var iebraukt laivas un pat mūsu kuģītis.

Bet te – klints pašā jūrā – ar tādu grotu, kas iziet tai cauri, veidojot stāvo sienu par savdabīgiem neregulāras formas vārtiem. Mūsu kuģis dodas virzienā tieši uz to. Viņi taču nedomā braukt tur cauri? Bet – ak! Tieši to viņi domā gan!

Kuģis no skata ir daudz platāks par šauro grotas eju. Līdz pēdējam neticu, ka iespējams iebraukt tajā grotā! Tuvojoties gan redzam, ka grota kļūst platāka. Tomēr braukt tur iekšā ar kuģi ... ! Bet kuģis tiešām dodas grotā iekšā!

Jūra kuģi šūpo. No kapteiņa kajītes jumta līdz klints sienai laiku pa laikam paliek vien daži centimetri te vienā, te otrā pusē. Vai tā bija veiksmē, ka nekas netika sadauzīts? Bet kapteinis taču te braucis tūkstošiem reižu! Nē, veiksmē tā nav. Tā acīmredzami ir izcila prasme, jūras braukšanas virtuozitāte.



Kuģis izskatās platāks par grotu. Mēģināt izbraukt cauri šķiet tīrais neprāts. Tomēr dodamies iekšā.

Tuvojamies ostai. Uz augstās klinšu sienas, gandrīz vai debesīs, pamanām autobusu, kas no šejienes izskatās mazs un sīciņš. Serpentīna ceļš to uzvedis pašā

salas virsotnē, kur atrodas pilsēta Anakapri. “Arī mēs drīz tur brauksim,” kāds no ceļabiedriem atzīmē. Atkal neticu, ka tas iespējams. Neviens normāls autobuss nevar tādā augstumā tā vienkārši uzbraukt. Un ja nu reiz tas tur kursē, tad droši vien reiz uzvilks ar vinču vai uzvests ar helikopteri un palaists. Tas autobuss noteikti ir saistīts ar to augšu, un nekur citur viņš nevar tikt!

Var gan! Nu jau arī mēs sēžam tādā autobusā un vērjamies uz augšu pa šauru ceļa spirāli. “Tiem, kas sēž labajā pusē, drīz paliks bail,” brīdina gide. Mums kreisajā pusē gan viss labi. Jūtamies drošībā – ha!

Un tad jau arī mūsu autobuss ir debesīs. Un kā jau debesīs, redzam aizslīdam pa mākonim. Bet tie nu ir zemāk par mums.

Un te, debesīs, ir villa Sanmikela. Tā pati, kur dzīvojis un kuru aprakstījis Aksels Munte. Viņa darbus lasījām, kad vēl dzīvojām aiz dzelzs priekškara. Toreiz varējām tikai iztēloties autora aprakstītās takas. Bet nu stāvam šajā vietā un īsti neticam, ka tie esam mēs.



Te, debesīs, ir pilsēta Anakapri un Villa Sanmikela, par kuru lasījām vēl bērnībā. Tagad nespējam ticēt, ka tie esam mēs, kas šeit stāvam.

Melnā diena un Vatikāns

Kad gide Ingūna virtuozī “izmenedžējusi” mūsu trīsdesmit cilvēku grupu cauri Romas metro burzmai, ieraugām Vatikāna tumšās, augstās sienas. Mums jātiek muzejā. Nonākam pie vārtiem un gaidām, gaidām, gaidām.



Kad gide Ingūna “izmenedžējusi” mūsu grupu cauri Romas metro, ieraugām Vatikāna tumšās, augstās sienas.

Kad beidzot mūs ielaiž biļešu pārdošanas zonā, atkal gaidām. Un sagaidām. Mums ir angļu valodā runājoša gide Kinga, studējusi Kanādā doktorantūrā, visnotaļ zinoša un erudīta. Lielākā daļa grupas, par laimi, saprot mazliet angļiski. Grūtākās lietas cenšos pārtulkot. Sākumā viss veicas gluži labi.

Bet tad caur logiem uzspīd saule, un ekrāns, kurā mums jāskatās prezentācija, vairs neko nerāda. Turamies, vēl nesakām neko. Gan jau visu redzēsīm dabā, gan jau turpmāk viss būs labi!

Bet arī turpinājums nenes ne mieru, ne iepriecinājumu. Tas nes jaunus sarežģījumus.

Daudziem Vatikāna gidiem ir vienādi karodziņi. Tā viens no mūsu ceļabiedriem burzmā sācis sekot nepareizajam karodziņam, kamēr nomaldījies. Milzīgajās telpās un ejās tas arī nebūtu nekāds brīnums.

Mēs, pārējie, vēl sekojam “pareizajai” gidei, kura, mums, par lielu pārsteigumu, bija pārstājusi dalīties ar savām dziļajām zināšanām un tā vietā sākusi gandrīz nepārtraukti vaimanāt, redzot ļaužu pilnās telpas. “Oh, my God! Goodness gracious!” (Ak, mans Dievs! Žēlīgā debess!) ir turpat vai vienīgie teksti, ko nu lieto zinātņu doktore!

Bet brīdī, kad viņa uzzināja, ka viens no mūsu grupas ir apmaldījies, viņa sāka vaidēt, ka nu viņai būs jāmaksā par radio mikrofonu, kas pie tā cilvēka palicis, un tā būšot lielāka nauda nekā honorārs, ko viņa saņemšot par ekskursijas ne-vadīšanu. Šīs žēlabas viņa izdvesa vismaz reizes divdesmit, pie tam vispār neizrādīdama ne vismazāko interesi par to, kā varētu justies Vatikāna milzīgajos labirintos nomaldījies cilvēks!

Man tas šķita tik ačgārni, ka ļoti cietā balsī sacīju Kingas kundzei “Atslābsti! Pazudušais ir viens no mums, un ierīci viņš atdos tādā vai citādā veidā!”

To noklausījusies, zinātņu doktore vienkārši izgausa, atstādama mūs vietā, ko sauc par otro Rafaela zāli. No šejienes lauzāmies uz izejas pusi paši, aizmirsuši, ka mums vēl būtu jābauda kaut kas no šeit redzamajām vērtībām. Nevarējām pat sazvanīt savu gidi Ingūnu, kuru sev līdzī bija aizrāvusi kāda cita ļaužu plūsma. Biezajos mūros mobilo sakaru signāli nosmaka.

Ļaužu straume ienes mūs vietā, ko sauc Siksta Kapella. Te esot daudz ko redzēt un baudīt. Diži un spilgti šeit greznojas lielā meistara Mikelandželo darbi. Šeit varot stundām stāvēt un meditēt, just dievišķā gara klātbūtni.

Man prātā paspēj uzplaiksnīt brīdinājums, ka šajā zālē nedrīkst fotografēt. Tad vēl sadzirdu skaļruņos monotonu balsi: “Klusumu! Šī vieta ir svēta!”. Un tad jau ļaužu straume ir iznesusi mani ārā no šīs īpašās zāles.

Atkal dzirdu uzraugu nepacietīgos “Go, go, go!” (Ejiet, ejiet, ejiet!). Tagad jau zinu skaidri, ka manu ceļojuma galamērķu sarakstā šī vieta vairs nebūs nekad.

Beidzot esam ārā. Izklūvām stihiski, kā nu kurš saprata un prata. Tomēr redzu, ka grupa cenšas turēties kopā. Tā apmetusies kolonu ēnā pie kādas īpašas statujas – cilvēkiem pilnas laivas. Šī skulptūra veltīta kara bēgļu tēmai.

Gide Ingūna, kura devusies mūs meklēt, beidzot atbild pa telefonu. Īsos vārdos pastāstu, kā mums gājis. Viņa ir izbrīnīta par tādu attieksmi no šīs vietas saimnieku puses, tomēr uzstāj, ka mums vēl noteikti jāapskata Sv. Pētera katedrāle.

Bet ļaudīm jau vairs neko negribas. Gribas ēst un gribas prom. Uz jautājumu, kurš nāks man līdz uz katedrāli, nepaceļas neviena roka. Neviena!

Beidzot klāt arī Ingūna, laimīgi izlauzusi ceļu pie mums cauri milzīgajam, blīvajam pūlim. Viņa tūdaļ ķeras pie lietas. Katedrāle esot jāredz, jo taču - kad tad vēl mēs šeit būsim! Un tur esot skaisti, tur esot vēsi, un tur esot iespēja uzbraukt līdz pašam kupolam!

Ingūnai uz katedrāli seko visa grupa. Lai ēdiens un atpūta gaida! Lūk, to spēj panākt gides harizma un šarms! Jūtot atkal Ingūnas klātbūtni un rūpes, grupa pamazām atspīgst. Atgriežas dzīvesprieks.

Bet diena vēl nav galā.

Ingūna ar žonglieres veiklību mūs atgriezusi viesnīcā, nevienu ceļabiedru nepazaudējot pārpildītajā metro. Vēlme ātrāk atgriezties istabiņās tik ļoti pārņēmusi prātus, ka diviem paredzētā liftā iedrāžas piecas (!) lēdijas.

Viņas tomēr laimīgi uzbrauc līdz vajadzīgajam stāvam. Bet, ak vai! Durvis i nedomā vērties vaļā! Piecas karstas, slapjas, varenas sievas ieslēgtas mazā kastītē, un viņām jau kļūst grūti elpot. Kurš lai spētu viņas glābt?

Kurš gan cits, ja ne Ingūna. Tūlīt jau sazvanīts kvalificēts meistars, kurš spēj ieslodzītajām dot vajadzīgās norādes. Bet kamēr meistars tiek gaidīts, visiem vēl jāuzklausā veselīgs “brāziens” no Ingūnas. Viesnīcas personālam jādzird, ka norādes par lifta lietošanu nav gana skaidras un pamanāmas. Ieslodzītajām tiek nepārprotami atgādināts, ka tā noticis tāpēc, ka viņas nav bijušas pietiekami uzmanīgas. Tad nu tagad jāgaida glābiņš.

Vēl pēc minūtes meistars jau klāt. Ar Ingūnas palīdzību dāmas liftā saņem norādes, ko piespiest, ko paturēt, ko pastumt. Mēģinājums. Tad vēl viens – un “cietumnieces” ir brīvībā – sārtas, kūpošas un laimīgas.

Toreiz tas nevienam nešķīta smieklīgi. Bijām diezgan apjukuši un nobijušies par ceļabiedrenēm. Taču pēc atgriešanās no brauciena, kad vien kāds dalās iespaidos, vienmēr tiek pieminēts notikums ar liftu. Un tagad gan par to tiek smiets uz nebēdu. Un pašas “cietušās” smejas visgardāk!

Bet diena vēl nav galā!

Viens ceļabiedrs pēkšņi atklāj, ka viņam nozagts kabatas portfelis ar ID karti, vadītāja apliecību un auto reģistrācijas apliecību. Kāpēc šīs lietas bijušas viņam līdz nedrošajās Romas ielās, to nezina pat viņš pats.

Tomēr šajā sakarā ir arī kāda priecīga vēsts. Vēlāk Latvijā šim cilvēkam izdevās visus zudušos dokumentus atjaunot četru dienu laikā ar relatīvi nelielām izmaksām.

Un ja pazudušajai vadītāja apliecībai termiņš būtu beidzies jau nākamgad, tad jaunā tikusi izsniegta uz nākamajiem desmit gadiem!

Bet arī ar to diena vēl nebeidzas!

Pēc visiem pārdzīvojumiem, istabiņā taisu vaļā sarkanvīna pudeli. Tā izslīd no rokām, un ar vīnu tiek apšļakstītas visas manas gaišās drēbes.

“Vēl diena nav galā!” daudznozīmīgi pasludina dzīvesbiedre.

Nestrādā klimata kontrole, tāpēc plaši atveram logu uz naksnīgo Romu. Tūdaļ istabiņu piepilda nakts dzīves balsis, mūzika, motoru sparkšķi. Paspēju vēl nodomāt, kā gan iespējams pagulēt šādā troksnī. Tajā pat brīdī – cieši iemiegu.

Tagad gan, cerams, šī diena ir beidzot galā!

Roma un atkal Gruzija

No paša rīta ļaujамies Romas pilsētvidei. “Melnā strīpa”, par laimi, palikusi vakardienā. Mūsu jaunajai dienai simbolisks sākums – izkāpjam metro stacijā Kolizejs. Varenā celtne un fotografēšanās pie tās ir lielisks pirmais akords.



Romas apskate iesākās pie Kolizeja.

Roma mazliet līdzīga Vecrīgai. Šauras, bruģētas ieliņas. Mazas, izsmalcinātas bodītes. Tikai šajās ieliņās ir daudz vairāk cilvēku, un tās pa laikam izved uz laukumiem ar gigantisku skulptūru ansambļiem. Tad vēl te ir milzīgi tempļi un katedrāles.



Romas ieliņas atgādina Vecrīgu. Tikai šeit tās laiku pa laikam izved laukumos ar gigantisku izmēru skulptūru ansambļiem.

Redzam daudz. Mūsu ceļā ainava nepārtraukti mainās. Tikai viena diena “mūžīgajā pilsētā”, bet tik bagāta!

Bagāta Romas diena, bagāts viss ceļojums.

Un nu jau izskan jautājums, kuru jau paredzēju un gaidīju. Sākumā klusi un kautri – kur brauksim nākamgad? Tūdaļ to satver vējš un uznes augstajos jumtos. To sadzird Debesis.

Kur brauksim nākamgad?

Skaista un krāsaina ir Itālija. Brauciens attaisnojis cerības. Iespaidu daudz. Ir ko atcerēties, kad ikdiena kļūst vienmuļa, kad pārņem nogurums.

Bet jautājums ir izskanējis. Prāts rosās, domas gruzd. Neviļus acu priekšā atkal virmo Kazbeka smaile, vīnogu ķekari viesmīlīgo vīndaru dārzos, kolorītie deju vakari Sakartvelo zemes krodziņā. Tā Debesis sūta atbildi. Gruzija!

Ir tikai septembra sākums, bet gandrīz visas vietas jau aizņemtas braucienam uz Gruziju, kurš notiks tikai nākamā gada jūnijā. Impro ir izveidojuši aizraujošu programmu, uzrunāti gidi, kurus nu jau redzam kā labus un sirsnīgus draugus.

Jauns loks šajā augšupejošā spirālē ir sācijas. Vai pēc tā sekos vēl kāds, to redzēsim.



**Debesis ir atbildējušas uz ceļotāju jautājumu, kur braukt nākamgad.
2024. gadā būs brauciens uz Gruziju!**